

Leerrede over Lukas 24: 13 t/m 35, uitgesproken op 2^e Paasdag 15-4-1968 morgendienst te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 147: 6 en 7

Lezen - Lukas 24

Voorrede.

Het is met een paar woorden gezegd dat de Zone Gods door Zijn opstanding, de dood, het graf alsook de hel heeft overwonnen. Maar, mijne vrienden, als wij tot de werkelijkheid komen, welk een grote zaak is het dan, om in praktijk te brengen en hier te beleven dat Hij waarlijk de Overwinnaar is van de dood, die heeft Hij gedood, en van het graf - dat kon Hem niet houden - alsmede van de macht des duivels, die moordenaar van de beginne, die alles verslindend is, doch die zich, om een woord van Luther te gebruiken, vergrepen heeft aan Christus. Want hij meende, daar Christus een worm was en geen man, ook Hem, gelijk hij dat bij alle mensenkinderen gedaan heeft, even in zijn macht te nemen. "Maar - zegt Luther - de scherpe haak van Christus' godheid is hem in de keel blijven steken." Hij is overwonnen, daar Christus waarachtig God is. Christus is de grote Zondendelger, Die door Zijnszelfs offerande alles wat God naar recht en wet vorderde, geheel heeft voldaan, waardoor er in Jezus Christus volkomen vrijheid is. Ik zeg: in Hem is de volkomen vrijheid. Het is dus niet zo: Ja, Hij geeft vrijheid en omdat hij dat geeft kan ik hier ruimte hebben. Neen, mijne vrienden, de vrijheid is in Hem. Dus ons is noodzakelijk om de vrucht van Zijn overwinning te ervaren, dat wij door het zielzaligend geloof ten nauwste met Hem worden verenigd.

De Schriftuur leert, dat wij dóór het geloof aangemerkt worden in Hem te zijn. Is er dus de kracht des geloofs, dan zijn er geen zonden, dan is er geen dood, geen graf, geen hel, ja, dan zijn alle vijanden vernietigd. Is dat niet wonderlijk? Dàt wordt in Hem ontmoet en aangetroffen en wel zodanig, dat als de zonden van Juda gezocht zullen worden, zij niet gevonden worden.

Het kan zelfs zó zijn, dat als men voor de poorten des doods ligt er dan gezegd kan worden: "Er is geen dood." Op de vraag: "Ga je sterven?", geantwoord wordt: "Er is geen dood." "Zou je dan heen gaan?" "Ja, dat wel." Zó volkomen is Christus' werk, dat het graf geen verschrikking meer geeft, want Hij heeft het graf geheiligd en gemaakt tot een zoete rustplaats voor Gods vromen, gelijk de profeet Jesaja zegt: "Zij zullen rusten op hun slaapsteden, een iegelijk, die in zijn oprechtheid gewandeld heeft."

Satan heeft een schrikkelijke macht, maar als de kracht des geloofs er is, dan ervaart men, dat Jezus Christus is als een sterke Toren waartegen de macht des vijands niets vermag.

Waartoe kunnen wij elkander dan op zulk een verheven feestdag als Pasen is - opstandingsdag - het best opwekken? Om gevonden te worden in Jezus Christus. Andrew Gray zegt in één van zijn werken: "Al ware het dat wij duizend werelden moesten verliezen en duizend levens, dan is het nog de moeite waard om dat alles prijs te geven om Christus te gewinnen." Waarlijk, zulk een rijkdom is er bij Hem. Dat dàt dan ons doel zij.

God werkt nog door Zijn Geest. Met Goede Vrijdag zat recht tegenover mij, aan de tafel, een vrouw uit Sliedrecht als een verslagene. Vanmorgen belde ze me op, dat God haar tranen had willen drogen. Zij had vrede met God verkregen. Aan de tafel had zij zoveel in Christus gezien dat ze er niet meer buiten kon. En als het niet langer kan, behoeft dat ook niet, maar mogen wij Hem uit de handen Gods ontvangen zoals Hij uit God is tot wijsheid, rechtvaardigheid, heiligmaking en verlossing. Is dat geen zaligheid? Dat, dàt dan ons doel mag zijn, het hóógste doel, het voornaamste: "Want de gedaante dezer wereld gaat voorbij", met alles wat daartoe behoort.

Hebben wij gisteren wat gesproken over de opstanding en over de discipelen bij het graf, alsook van Maria Magdalena hoe zij de Koning ontmoet heeft, ons is nu gelezen uit het Evangelie van

hart vol van is, daar vloeit de mond van over. Daardoor hebben zij elkander ook de vraag gesteld: "Hoe denk jij er over?" Dàt wisten zij zeker: Hij was gestorven en begraven, maar al het andere wat zij daarna hadden gehoord, daar konden zij niet uitkomen. In ieder geval: Hem zagen zij niet!

Als Jezus er nu nog was, al was het Zijn dode lichaam, want dan zou er toch nog een wonder kunnen gebeuren? Immers, door het Woord Zijner kracht, had Hij Lázarus opgewekt, kon het dan niet dat Hij door Zijns Zelfs kracht zou opstaan? Maar nu was er zelfs niets meer te vinden. Wat zijn die mensen ledig en ontbloot geweest, hé? Wetenschap te hebben van Christus en nu ... àlles weg.

Zijn die er hier ook nog? Net omgekeerd als een schotel op zijn holligheid. Wetenschap van toen, maar als het er over gaat: "Hoe is het nu?", dan is het: "Ik weet het niet"; en ook met de prediking zelf niet kunnen werken. Maar dat is de bedoeling ook niet. De bedoeling is, dat het Wóórd zijn kracht uitoefent en niet dat wij met het Woord gaan werken! Het Wóórd moet doen, dat moet alles daarstellen. Terwijl zij niet van hun plaats kunnen komen, maar zijn zoals ze zijn, en daarmee vervuld zijn, handhaaft die lieve Koning Zijn Woord in hun diepste armoede en ontbloetheid. Wij bedoelen met Zijn Woord te handhaven:

Ik ben een vriend, ik ben een metgezel
van allen, die Uw Naam ootmoedig vrezen,
en leven naar Uw Goddelijk bevel...

Hij komt bij hen lopen en vraagt: "Wat redenen zijn dit, die gij, wandelende, onder elkander verhandelt?" Wist Hij dat niet? Jawel, maar Hij wil dat wij eens voor de dag komen hoe het bij ons is -- de Koning heeft Zich vermaakt vóór de grondlegging der wereld met de mensenkinderen -- en nu heeft die lieve Koning daar Zijn vermaak in dat wij eens in de behoefte aan Hem voor de dag komen, Die Profeet is om te leren, Hogepriester om te verzoenen en Koning om te regeren. Men mag zeggen: "Heeft Hij daar Zijn vermaak in?" Ja waarlijk, en dat zoekt satan bij ons te verduisteren en weg te nemen.

Let maar eens goed op, telkens, als wij weer een dieptepunt in het waarnemen van de staat van onze ellende hebben bereikt, dan treedt steeds weer op de voorgrond dat wij dat te boven willen komen, en naar anderen kijken. Ik heb wel eens gevraagd: "Hoe heb je dat gedaan?" Misschien is niet ieder zo vrijmoedig om het aan een ander te vragen; maar ik dacht dat die mensen zèlf nog hadden gedaan. Doch de les is, om af te leren iets te doen, opdat er plaats komt dat Hij kan doen. Dat is het geval!

Die vrouw, die tot Elisa kwam, had twee kinderen die verkocht moesten worden voor de schuld. Ze zegt: "Uw knecht, mijn man is gestorven, en gij weet, dat uw knecht de HEERE was vrezende." Met andere woorden, moet het nu zó met zijn kinderen? Dan vraagt Elisa wat zij in huis heeft. Nu, dat was ook niet veel bijzonders: een kruikje met olie. Hij zegt: "Ga, eis voor u vaten van buiten, van al uw naburen ledige vaten." Dus geen volle! Het moesten lédige vaten zijn en ze moest er voor zorgen dat zij er niet weinig van had. Ook die twee jongens hebben de profeet geloofd want die zijn aan het aandragen gegaan en zij neemt dat kruikje en gaat aan het gieten. Als het ene vat vol was, weggezet om weer een ander te vullen. Ten laatste, als op haar vraag: "Geef mij nog eens een vat", de jongens zeggen: "Er is er geen meer", dan lezen wij: "En de olie stond stil." Er waren geen ledige vaten meer.

Zó moeten ook wij gans ledig en ontbloot zijn, dan kan de olie der genade gaan vloeien. Dan kan openbaar worden de heerlijkheid van de opstanding van Christus, die kant moet het uit. Dus niet zo, mijne vrienden: "Hoe gaat het?" "Nou, het gaat wel een beetje, hoor. Ja, maar feitelijk zou er nòg wat bij moeten." Dan zijn wij soms druk aan het bidden en aan het zuchten om er nog wat bij te hebben, en als alles ons gaat ontvallen, alles ons ontzinkt en er ten laatste niets meer over blijft, dan zitten wij bij de pakken neer: God wat moet het worden?!

Ik wil een ieder opwekken om acht te geven op het Woord. Kijk eens naar de Emmaüsgangers, die mensen waren toch leeg en ontbloot? Ja! En daar wil de Koning Zich bijvoegen, want dan kan Hij wat kwijt! Niet en nullen, zegt een spreekwoord, die wil God vervullen. Laten wij dat dan zijn. Het is wel tegen onze natuur, inderdaad. Het is vernederend, ook dat is waar, maar nu is er geen andere weg, dan de kóninklijke weg! Dat is die weg, waarvan staat: "Zelfs de dwazen zullen niet dwalen." En: "Geen verscheurend gedierte zal daarop komen, noch aldaar gevonden worden; maar de verlost en zullen daarop wandelen. En de vrijgekochten des HEEREN zullen wederkeren, en tot Sion komen met gejuich, en eeuwige blijdschap zal op hun hoofd wezen; vrolijkheid en blijdschap zullen zij verkrijgen, maar droefenis en zuchting zullen wegvlieden." Hij komt bij hen lopen en haalt hun hart uit: "Wat is er nu?" En zij leggen hun hart geheel voor Hem open: dat zij niet wisten wat zij denken moesten. Zie, hoe minzaam - nochtans zeer ingrijpend en ernstig - zegt Hij: "O onverstandigen en tragen van hart, om te geloven al hetgeen de profeten gesproken hebben! Moest de Christus niet deze dingen lijden, en alzo in Zijn heerlijkheid ingaan?"

Wat doet hier de Koning om bij hen te komen lopen en zo te spreken? Hij gaat hen helemaal beantwoorden in hun behoeften. Zij vertellen Hem wat er gebeurd was: "Hoe onze overpriesters en oversten - zo vast zaten zij nog vast aan het oude - Hem overgeleverd hebben tot het oordeel des doods, en Hem gekruisigd hebben." Ook dat het graf ledig was en dat het heden de derde dag was, dat deze dingen geschied waren en: "Wij hoopten, dat Hij was Degene, Die Israël verlossen zou." Ze houden niets achter. Zij vertellen Hem alles wat er gebeurd is en hoe zij er over denken en hoe het in hun hart verklaard ligt.

In deze ernstvolle omstandigheden pakt Hij hen terstond op om te geloven àl wat er geschreven staat. Dus Hij erkent hen als waar gelovigen, die aan het Woord en de leer gebonden zijn. Nochtans is het van dien aard, dat Hij ze noemt onverstandig en dat zij traag van hart zijn, om te geloven al hetgeen de profeten gesproken hebben!

Ik acht dat het voor die mensen geweest moet zijn, alsof er opeens een heldere lichtstraal in hun stik- en stikdonkere nacht geschienen heeft. Want Hij gaat rechtstreeks openen de mogelijkheid, dat zoals alles was - en reeds geschied was - ook mòèst geschieden. Wat zullen die mensen met open mond naar die vreemdeling geluisterd hebben. Want hun ogen werden gehouden dat zij Hem niet kenden, dus alles onder de regering Godes, ook dat ze Hem niet kenden. Wij zouden zeggen: maar, als Hij zo met hen sprak, dan moet er toch in hen wel aan het werken gaan, van wat er achter hen lag en moeten ze Hem toch wel aan Zijn spraak kennen? Ja, maar hun ogen werden gehouden dat zij Hem niet kenden, zodat Hij voor hun een vreemdeling was, maar zulk een vreemdeling die eenvoudigweg heel hun hart in vuur en vlam sprak. Het waren ingrijpende zaken, want ze hadden gehoopt dat Hij het was die Israël verlossen zou, en daaruit was al hun hoop en verwachting op Hem gevestigd geweest, en nu ligt alles, àlles ten gronde. Hoewel alles ten gronde ligt kunnen zij het niet loslaten.

Wat is de zaak? Dit: het geloof van de uitverkorenen van God, is een gewrochte van de Heilige Geest en al schijnt alles liegende te zijn, dan blijft het geloof nochtans onwrikbaar, zodat men het niet kan loslaten. Ja, als men het van de straat heeft opgeraapt of dat het een geloof is dat slechts in de hersenen zit, dus in het verstand zit en niet in het hart is gewrocht, dan kan men het net zo gemakkelijk loslaten als men het heeft opgepakt. Maar zo is het niet als wij iets uit God geloofd hebben, dat is onmogelijk.

Abraham had aangenomen dat het God was die hem uit Ur der Chaldeën had geroepen, hem in het land Kanaän gebracht had en gezegd had dat zijn zaad zou zijn als het stof der aarde, hetwelk niet geteld noch gerekend kon worden, vanwege de menigte.

Maar het éne jaar gaat en het andere jaar komt èn ...

Zouden Zijn beloftenissen

(immer) haar vervulling missen,
vrucht'loos worden afgewacht
van geslachte tot geslacht?

Zegt Abraham dan tegen zijn knecht: "Laten wij de boel maar weer bij elkaar pakken en teruggaan waar wij vandaan gekomen zijn, want ik zie het zelf wel, het is fout; het gaat verkeerd!?! Neen. Als de nood op het hoogst is, dan zit Abraham buiten de tent en Sara zit in de tent. Sara kan het niet loslaten, maar Abraham evenmin. Abraham weet geen woord meer tot Sara te zeggen en Sara niet tot Abraham, àlles houdt op. Nochtans, terwijl het is dat er naar wet der natuur geen kind meer geboren kan worden, heeft Abraham niet los kunnen laten. En nu, nòg tot troost, spreekt de profeet Jesaja daarvan: "Aanschouwt de rotssteen, waaruit gijlieden gehouwen zijt, en de holligheid des bornputs, waaruit gij gegraven zijt. Aanschouwt Abraham, ulieder vader, en Sara die ulieden gebaar heeft." Alsof God wil zeggen: dat is nu Mijn weg, dat gaat altijd en altijd dwars door alles heen, door het onmògelijke. Dàt is de weg van God: "Opdat geen vlees zou roemen voor Hem."

Abraham heeft het niet los kunnen laten maar hier de Emmaüsgangers ook niet: ze hadden gehoopt, dat Hij het was, Die Israël verlossen zou. Zijn die zaken zo: ze hadden gehoopt waardoor ze ook nog een geloofje hadden? Nee, mijne vrienden, zo liggen die zaken niet. Ik heb geloofd en dáárom heb ik gehoopt, dus is het niet zo: "Ik heb wel een kleine hoop, maar ja, nu zou ik ook nog geloof moeten krijgen. Dìe zaken zijn niet Bijbels. Eèrst het geloof, dat wordt genoemd de wortel-genade en uit het geloof spruit dan de hoop voort, wat altoos vergezeld gaat met de liefde, want het geloof is door de liefde werkend.

Wij hebben hier dus te doen met twee oprecht gelovigen die over de vrucht des geloofs spreken: ze hebben gehoopt! Nu gaat de Koning spreken en de Schriften openen. Ja, waar moeten wij dan beginnen en waar moeten wij eindigen, want heel het Oude Testament spreekt van Christus. Het begint al in Genesis 3 vanaf het vijftiende vers: "Ik zal vijandschap zetten tussen u en tussen deze vrouw, en tussen uw zaad en tussen haar zaad; datzelve zal u de kop vermorzelen, en gij zult het de verzenen vermorzelen." Daar is dus sprake van het vermorzelen van de verzenen of hielen, ziende op het lijden van Christus, maar ook is er sprake van het vermorzelen van de kop van die draak. Dat ziet dus op de heerlijkheid van Christus die de grote Overwinnaar is over satan, want met Zijn opstanding bewees Christus dat Hij die slangentreder was, Die de kop van de geweldhebber des doods vermorzeld heeft.

Waar moeten wij beginnen, waar moeten wij eindigen, want al de boeken van het Oude Testament spreken over Christus. Aan Abraham beloofde God: "In uw zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde." En Jakob sprak: "De scepter zal van Juda niet wijken, noch de wetgever van tussen zijn voeten, totdat Silo komt." Was ook Jozef niet een helder en klaar type van Christus, toen hij in de kuil en in de gevangenis geworpen werd en ten dode was opgeschreven, maar verhoogd werd om een machtig volk in het leven te behouden!?

Nadat God het volk Israël uit Egypte had geleid en Zijn Woord aan hun had bevestigd, stelde God de ceremoniële eredienst in, wat alles getuigde van Jezus Christus, zoals: de offerande der dieren, waarbij het bloed wegvloede en de offerande opging naar boven, als een afschaduwing van Jezus Christus, Hem voorstellend.

Ook de tabernakel getuigde van Christus. Want als men de voorhof binnentrad dan zag men dat alles glom, daar was alles van koper: het koperen altaar, het koperen wasvat. Later bij de tempel waren er koperen pilaren en ook koperen voeten ter ophanging van de behangselen des voorhofs. Alles was van koper, wat toch is als een afschittering van goud, waarmede gepredikt werd: Jezus Christus het Lam Gods, waarachtig God en waarachtig mens.

Zowel het koperen brandofferaltair alsook het gouden reukofferaltair waren van hout en overtrokken met goud, dat alles zag toch op Christus' menselijke en goddelijke natuur. Ook de ark des verbonds was van hout en van binnen en van buiten overtrokken met goud, daarop rustte

het verzoendeksel en daarin lagen de twee tafelen der Wet. God sprak van boven dat verzoendeksel of de genadestoel. Alles tekende Christus' menselijke natuur in vernedering, alsook Zijn verhoging.

In het bijzonder op de grote verzoendag, dan gebeurde het immers, dat er over twee bokken het lot werd geworpen. De hogepriester slachtte dat éne offerdier en liep dan in een gewoon kleed net als iedere Jood. Als dat dier geslacht was, dan ging hij tot de koperen zee, wies zich en deed de heilige kleding aan. Als hij die kleding had aangedaan, dan nam hij een schotel met bloed, nam een wierookvat, deed er vuur in en legde daarop reukwerk, en zó ging hij met een overvloedige wolk van wierook in het heilige der heiligen, om daar dat bloed te sprengen op het altaar en op het verzoendeksel en voor het volk te bidden. Aan dat priesterlijke gewaad waren, onderaan deze zomen, gouden schelletjes en granaatappelen, zodat deze bij elke trede die hij deed geluid maakten voor het aangezicht des HEEREN. Het moest wezen van zuiver goud, opdat het een zuivere en heldere klank zou laten horen, want daar mocht geen wanklank in zijn.

Over al deze zaken heeft de Koning met hen gesproken, dat zal ook wel het geval geweest zijn met het boek der Psalmen, zoals psalm tweeëntwintig, psalm veertig, psalm negenenzestig, alsook het drieënvijftigste hoofdstuk van Jesaja. Wat moet dat toch echt geweest zijn om zo'n gesprek, zulke lessen aan te horen in de dodelijke armoede en ontbloetheid waarin zij waren. Zó heeft Hij gesproken tot zij op de plaats van bestemming kwamen. Als zij daar zijn, dan doet de Koning net of Hij verder wil reizen. Waarom doet Hij dat? Het kan toch niet dat de Koning huichelachtig is? Nee, maar daar hebben wij het weer dat Hij ze eerst helemaal laat uitspreken, terwijl Hij wel weet hoe zij innerlijk zijn en dan gaat Hij spreken. Door te doen of Hij verder wil reizen kan daaruit eens voor de dag komen welk effect Zijn woorden gehad hebben. Die zijn op zulk een wijze bij hen ingeslagen, dat zij zeggen: "Blijf met ons; want het is bij de avond, en de dag is gedaald."

Het geloof is van dien aard, dat komt altijd met redenen. Ook zij komen met redenen, zeggend: "De dag is gedaald." Het zou toch ook tegen de burgerlijke beleefdheid geweest zijn om dan iemand alleen verder te laten reizen. Ze hebben Hem, als het ware, met redenen gedwongen: "Blijf bij ons." En Hij, Die met zondaren doet, laat zondaren met Hem doen, Hij laat Zich meenemen in huis. Is dat nu geen verheven, liefderijke Koning? Als Hij in huis is, dan geven zij Hem daar de ereplaats.

Het is dus niet zo, dat zij zeggen: "Wij zijn blij dat U hier bent, gaat U maar zitten dan zullen wij wat eten klaarmaken, want u eet zeker ook wat mee?" Nee, helemaal niet, niets daarvan. Wat dan? Wel, zij maken Hem gelijk gastheer. Geven Hem de hoogste en de eerste plaats. Hier in het Westen wordt het brood gesneden, maar in het Oosten wordt het niet alleen anders gebakken maar daar worden de broden ook gebroken en de huisvader geeft èn vrouw èn kinderen het brood als hij gedankt heeft. Dàt laten ze nu de Koning doen. Hij neemt het brood, zegent het en reikt het uit.

Dan is het dat Hij niet langer hun ogen verduistert - waardoor zij gehouden waren dat zij Hem niet zagen - en wat zien zij? Daar zien zij, Zijn doorboorde handen en Zijn ogen als der duiven ogen met melk gewassen, staande als in kasjes der ringen. Zij zien daar Zijn glansrijk aangezicht en:

Gods vriend'lijk aangezicht
heeft vrolijkheid en licht
voor all' oprechte harten
ten troost verspreid in smarten. ...

Dáár, daar is de oplossing in alle noden: de opgestane Jezus, tegenhanger in hun dood en in hun armoede, Hij, Hij alleen is àlles.

Nooit kan 't geloof te veel verwachten,
des Heilands woorden zijn gewis.
't Faalt aardse vrienden vaak aan krachten,
maar nooit een vriend als Jezus is.

Hij beantwoordt in alle opzichten. Waar is duisternis? Weg! Waar nacht? Het is weg! Waar strijd, waar ellende, waar twijfel, waar ongeloof? Wanneer de Koning Zich bewijst, daar vlucht alles weg. Onder Zijn heerschappij is er zaligheid en is men vrij. Welk een Immanuël is Hij! Eer wij nog een paar woorden spreken, laten wij dat versje nog zingen uit Psalm 97: 7

Gods vriend'lijk aangezicht ...

Tot Maria Magdalena sprak Jezus: "Raak Mij niet aan, want Ik ben nog niet opgevaren tot Mijn Vader; maar ga heen tot Mijn broeders, en zeg hun: Ik vare op tot Mijn Vader en uw Vader, en tot Mijn God en uw God", alsof de Koning daarmee te kennen wil geven, wij staan met elkander nog maar aan het begin van Mijn heerlijkheid. Immers, Zijn opstanding is de eerste trap van Zijn verhoging, daarop volgt toch nog: hemelvaart, zitting ter rechterhand Gods en komst ten laatste oordeel.

Nadat Hij hen beantwoordt heeft in al hun noden, is de Koning opeens weg. Ja, opeens is Hij vertrokken, zij zien Hem niet meer. Wij lezen van de kamerling, nadat hij door Filippus gedoopt was, dat waar hij ook keek, hij Filippus niet meer zag, maar: "Hij reisde zijn weg met blijdschap." Christus heeft hen beantwoord, net zo ver als er behoefte en vatbaarheid was. Zó ver heeft Hij hen beantwoord. Laat ons dat nooit uit ons gedachten verliezen, dat zó de Koning is.

Nadat Hij heengegaan is, zijn ze met elkander aan het praten gegaan: "Was ons hart niet brandend in ons, als Hij tot ons sprak op de weg, en als Hij ons de Schriften opende?" Wat is de zaak? Dit, het één past geheel bij het andere. Wij lezen dat bij de bouw van de tabernakel alles gemaakt werd, zoals het op de berg getoond was en dat alle stukken volkomen in elkaar pasten. Toen alles gereed was, zette Mozes alles in elkander. Hetzelfde komt hier voor de dag. Immers, Hij had alles dáárgesteld. Zijn Woord bij de profeet Jesaja is: "Gij verdrukte, door onweder voortgedrevene, ongetrooste! zie, Ik zal uw stenen gans sierlijk leggen, en Ik zal u op saffieren grondvesten."

Stellen op een vaste, onwankelbare grond, en dat is hier hun geval. Zij hebben een geloof, dat steunt, dat rust op de dood en opstanding van Christus. Hij de dood ingegaan, om het leven te verwerven, daarom geldt bij hen: weg dood, weg nacht, weg ongeluk, weg ellende en is het: Jezus, Jezus en Jezus alleen!

Het staat er verder niet bij of ze nog gegeten hebben, maar hun zeggen was, dat hun hart als brandend in hen was toen Hij de Schriften opende. Ook zeggen zij niet, dat ze eens even gaan rusten, daar zij toch zulke zware dagen hadden meegemaakt: "Nou ga je pas voelen dat we helemaal uitgeput zijn van de zorg in de afgelopen drie dagen." Nee. Het geloof is die wonderlijke genade, die altijd werkt door de liefde - die liefde strekt zich uit tot God en de naaste - waardoor ze het niet over vermoeidheid hebben, maar aanstonds terugkeren naar Jeruzalem. Want die mensen zaten daar ook in de grootste spanning. De liefde is mededeelzaam.

Zien wij wel dat Christus de Hersteller, de Wederoprichter is van alle dingen? Des mensen natuur is dermate verdorven dat hij geneigd is om God en om de naaste te haten. Maar voert de genade heerschappij, dan komt het werk van herstel openbaar: liefde tot God, liefde tot de naaste. Wat zullen zij in blijdschap gelopen hebben, en zo licht als een veer, want alle pakken, alle lasten waren zij kwijt. Als zij te Jeruzalem komen, dan is het eerste wat zij horen, als zij de deur opendoen: "De Heere is waarlijk opgestaan, en is van Simon gezien."

Ja, Simon had Jezus verloochend: "Ik ken die Mens niet." Als er één troost nodig had, dan was het Petrus wel hé? Zodoende heeft de Koning hem opgezocht toen hij met lood in z'n schoenen

op de weg liep. Dat zal voor Petrus ook wat geweest zijn! Dat heeft op dat gezelschap zo'n indruk gemaakt, dat, nadat ze gezegd hebben: De Heere is waarlijk opgestaan", er in één adem aan toevoegen: "En is van Simon gezien."

Dan gaan ook de Emmaüsgangers vertellen wat zij hebben meegemaakt, dat toen zij op de weg liepen naar Emmaüs, er een vreemdeling bij hen kwam die hen uithoorde, waarop zij alles verteld hebben en dat Hij toen uit de Schriften is gaan spreken. "Nadat wij Hem meegenomen hadden in huis, want ons hart was brandend in ons, en Hij het brood brak, toen zagen wij dat Hij het Zelf was." Wat een avond moet dat geweest zijn, dat is dan echt geweest:

Ai ziet, hoe goed, hoe lieflijk is 't, dat zonen,
van 't zelfde huis, als broeders, samenwonen;
Daar 't liefdevuur niet wordt verdoofd; ...

Als ze zo bij elkander zijn, al sprekend over die zaken, dan komt er nog een nadere openbaring. De Koning Zelf staat daar opeens in het midden van hen: "Vrede zij ulieden!" Die lieve Koning! De vrede is door de zonde van de aarde gebannen, maar daar God de zonde van Zijn gemeente op Hem gelegd had, heeft Hij - in die diepe en schrikkelijke nood waarin gold: "Al Uw baren en Uw golven zijn over Mij heengegaan" - vrede met Zijn Vader gehouden. Tijdens de drie-urige duisternis sprak Hij niet één woord, zo heeft Hij Zijn Vader eer gegeven. Hij heeft Zijn Vader gehuldigd als de Alleenrechtvaardige, de Alleenheilige, de Alleenalgenoegzame en heeft daarin veroordeeld alles wat buiten God is, onder vloek en oordeel. Hij heeft vrede gehouden. Hij heeft de vrede verworven en nu maakt Hij de Zijnen daarvan deelgenoot. Hij laat ze door Zijn doorboorde handen zien in een verzoend God: "Vrede, vrede degenen, die verre zijn, en degenen, die nabij zijn." Daar is vrede door dat bloed des kruises. Oh, mijne vrienden, wat een rijkdom is er dan in Christus.

Tot besluit, mag ik eenieder op het hart binden, dat er ook onder de hemel geen andere Naam is, Die onder de mensen gegeven is, door Welke wij moeten zalig worden. Nu laat de Koning dat Evangelie van zaligheid verkondigen, Hij wil hebben dat wij het wéten dat Hij Zaligmaker is. Hij wil hebben dat wij het wéten, dat Hij de zaligheid schenkt. Dat wij het wéten dat alles in Hem is wat tot zaligheid en leven nodig is.

Mijne vrienden, legt dat eens in de weegschaal, aan de éne zijde Christus en aan de andere zijde de wereld met al wat tot de wereld behoort, moeten wij dan niet van de wereld bekennen, dat het ijdelheid der ijdelheden is; dat het alles ijdelheid is? Moeten wij dan niet bekennen dat er bij de Koning niets anders is dan bestendigheid, want: "Hij legt weg voor de oprechten een bestendig wezen", en dat: "Hij een Schild is, allen, die op Hem betrouwen." De Koning is Overwinnaar, en nu wil hij de Zijnen in Zijn overwinning doen delen. Zoekt het dan alleen bij Hem.

Met onze werken komen wij bedrogen uit, want onze beste werken zijn onvolkomen, die zijn met zonde bevuurd. Maar Zijn werk is een volkomen werk. Hij is het die Zelf nodigt: Hij roept, Hij klopt, Hij staat aan de deur van ons hart, want Hij wil Zijn schatten kwijt die Hij verdiend heeft voor ellendigen. Zijn oogmerk is die schatten mee- en uit te delen.

Daarom, als wij ons heil buiten Christus zoeken, in werken, in godsdienst of dat wij het leven zoeken in wereldzin, in wat geen wezen in zich bevat, mijne vrienden, wat moet ons dat eenmaal duur te staan komen. Want nu zijn Zijn ogen als der duiven ogen, maar dan zullen zij zijn als vuurvlammen, die Zijn tegenstanders zullen verslinden. Neemt dat dan ter harte en laten wij in ons opnemen: Jezus Christus, alles, alles, ALLES.

Nu mag het er in deze wereld verschrikkelijk toegaan, de nacht, de duisternis, de ontbinding en ontkerstening mag zijn loop hebben, maar toch blijft gelden wat Daniël in een gezicht heeft gezien, namelijk dat al die koninkrijken vermaald werden door een Steen en dat die Steen Zelf

tot een grote berg werd. Alleen het Koninkrijk van Christus is bestendig; dat is vast en bestendig, verder niets.

Heilige God almachtig daartoe het gesprokene. Zegene Hij het, opdat wij ons heil in Christus zouden zoeken, en der zegeningen mogen wegdragen en hier vorming en toerusting mogen hebben in de kennis tot Zijn hemels Koninkrijk, om eenmaal dit moeitelijke leven te mogen eindigen en dat nieuwe, hier boven, te mogen aanvangen met: "Halleluja, geloofd zij God." Amen.

Zingen:

Psalm 29: 1 en 6

1. Aardse machten, looft de HEER; ...
6. Looft de HEER, die wond'ren werkt; ...

Zegen.